

Miriam

Þöpur og nívandi lá náttin yvir Jerusalem. Fjaldi staðin og menniskjuni, men ekki öndu gerðir teirra. Hesar öndu gerðir, ið eru kendar av öllum ættarliðum út um allan heiminn lika til dagin í dag.

Tað vóru ekki öll, ið kundu sova á hesu nátt. Í nøkrum húsum vaktu fólk í størstu sálarneyð og deyðangist. Hann, tey høvdu trúð á, sett alt álít á, Hann, ið var sannleikin og vegurin, ja sjálvt lívið fyrri tey, Hann var nú deyður krossdeyðan. Í hesu royndarstund var trúgv teirra so veik. Hóast Jesus hevði sagt teimum, hvat fór at henda, so kundu tey ekki fata, at so skuldi verða. Hvørki vitið ella hjartað kundu taka hetta. Alt í teimum gjerði uppreisn. Soleiðis kundi Guðs livandi sonur ekki verða víðfarin, hvi hevði hin Altvaldandi ekki støðgað hesum öndu menniskjum. Hvi, hvi, spurningarnir sveimaðu í troystu sálum teirra, og ivin kom eisini til tey. Var Jesus Messias, ella skuldu tey vænta ein annan? Sum náttin leið, vórðu bønirnar innliggari og innliggari, bønir um fyrigeving, hvørji vóru tey, at tey skuldu seta seg upp móti Guði, bønir um, at Guð mátti læra tey at vera lýðin móti vilja Hansara, og mest av öllum bønir um, at tey máttu verða varðveitt í trúnni á Jesus Kristus.

Tað var ekki bert hesin litli flokkur, ið hoyrði Jesusi til, ið vakti hesa nátt. Óivað lógu nógvir skriftlærdir og farisearar í andvekrri, og hygg har úti í myrkrinum gongur ein einsamøll kvinna, spakuliga gongur hon í djúpum tonkum, støðgar við hús Kajfasar og fer stillisliga inn. Harinni sita tveir menn, faðir hennar Annas og maður hennara Kajfas, og biða eftir henni. Alvarsom og tigandi stendur hon framman fyrri teimum, litur at teimum, sum sær hon teir fyrri fyrstu ferð. Kvirt er leingi. At enda reisist Kajfas og fer til hennara: «Miriam min, hvat vil hetta siga, hvar hevur tú verið? Eg bað faðir tín koma við mær heim, meðdri sum ongantið fyrr og troysttir gleddu vit okkum, at tú vart her og tók imóti okkum og borðreiðið við onkrum góðum — men mest av öllum longdist okkum eftir tær sjálvari, at sita hugnalligt og práta við teg og at siggja inn í vøkru, reinu og góðu eygu tinni. Sum høvðsprestur átti eg ekki at sagt so, men tú ert mær ein sonn og rik hvíld bæði til líkams og sálar, givin sum tú ert mær av Guði sjálvum, og aldrin kann eg fulltakka Honum fyrri teg. — Og so, so var ongin Miriam her. Arbeidskonurnar siga, at tú fórst út í gjárkvöldið og hevur ongantið verið aftur. Hetta líkast ekki tær, Miriam, hvat hevur tú at siga?»

«Tað, sum eg havi at siga, fer at gera tykkum báðum ilt, men so má vera. Kajfas, eg hoyrði, tá teir í gjárkvöldið komu og søgdu tær, at Jesus úr Nazareth var tikin úti í Getsemane og ferdur til faðir mín. Eg mátti avstað, tað var nakað, ið var sterkari enn eg sjálv, ið dreiv meg, í næstan 3 ár havi eg hoyrt um henda Messias ...»

«Tig, mitt kára barn», nú er tað Annas, ið reisist «ert tú púra vitles at kalla henda svikaprofetin Messias?»

«Faðir, Hann er ongin svikaprofetur, vit hava sjón fyrri søgn, allar undirgerðirnar: blind fáa sjónina aftur, lamarin ganga, spítelsk verða grødd og deyð risa upp».

«Miriam, tú ert ein vitug kvinna. Sum faðir tín veit eg, at tú dugir væl søgu okkara, og søga okkara er eisini søga Guðs, tí skuldi tað ekki verið neyðugt fyrri meg at sagt tær, at alt hetta gjørdu profetarnir eisini, og tó var tað ongin av teimum, ið kallaði seg Guðs son».

Eg má viðganga, at tú hevur gjørt meg eitt sindur skøkkán, og óivað Kajfas eisini, tó lat okkum ekki verða ill, men tosa út um alt hetta sum tað sømir seg mentaðum fólki. Hvat fekk teg at fara at lurtu, Miriam, nei, um eg fát teg. Hverur tú gloymt, hver tú ert, og hvaðan tú ert komin, og hvat heldur tú, fólk halda um teg?»

«Faðir, tað er nettupp hetta, hvat eg eri, ið hevur forðað mær at lurtu eftir Jesusi. Í næstan 3 ár havi eg bert hoyrt um Hann, øll vita um Hann, øll tosa um Hann, um hvat Hann hevur gjørt og hvat Hann hevur lært, og ongantið tordi eg at fara, har Hann var, tí eg vildi vera trúgv móti tykkum báðum — eg havi barst og barst við meg sjálva, ongan hevði eg at fara til í neyð míni uttan Guð, men Hann svaraði mær ekki, tað var fyrri mær sum bønir minar ekki komu longur enn til loftið. Tykkum fekk eg meg ekki at tosa við um hetta, tí eg kundi stöðu tykkara. Og so í gjárkvöldið, tá brast alt, og sum eg segði í áðni, eg mátti avstað, og eg upplivdi eina nátt so

ræðuliga, so ónda, at hon mest sum stendur fyrri mær sum ein ringur dreymur, og tó veit eg, at so var ekki — aah, tað var sum doyði eg fleiri ferðir í hesum tímum».

«Fylgdi tú so við mannamúgvuni aftan á Jesusi alla náttina og lika út á Golgata?»

«Nei, Kajfas, ekki á Golgata, har orkaði eg ekki at fara, men alla aðra staðir var eg við. Eg byrjaði úti hjá faðir, og har sá eg Jesus fyrri fyrstu ferð, so einsamallur stóð Hann millum óndar figgindar framman fyrri tær, faðir, men tú vart ekki tann faðir, eg kundi og æraði, tann faðir, ið hevði leitt meg inn á vegin til Guð, orsaka at eg sigi so, men tú vart broyttur, heilt ræðuliga broyttur, tú vart ein fremmandur maður fyrri mær. Og soleiðis eisini seinni við tær, Kajfas, og við öllum teimum nógvu, eg kenni».

«Miriam, tú talar uttan skil, heldur tú, at Kajfas og eg tosa við ein svikaprofet á sama hátt sum við teg?»

«Nei, tað veit eg væl, men tit vóru ekki strangir og dæmndi, tit vóru, ja, fyrigeivið mær, eg noyðist at siga, tit vóru óndir, og alt ráðið við tykkum og mannamúgvun. Faðir tosaði um mentað fólk, nei, vit eru uttan mentan og siðmenning, ja, uttan livandi guðsotta. Hvussu varð ekki Jesus víðfarin — háðaður, spottaður, sligin, húðflongdur og spýttur á og at enda eina tornakrúnu og kross sín at bera. Og alt har Hann tólin og tigandi?»

«Miriam, Hann hevði alt hetta uppiborið, Hann hevði spottað Guð».

«Ja, tit siga tað, Kajfas.»

«Rættargongdin var rættvis, Miriam, og deyðadómurin eisini».

«Nei, Kajfas, nei og aftur nei, rættargongdin var ræðulig við öllum teimum rongu vitnisburðunum, tit vildu og skuldu hava Hann dæmdan, kosta, hvat ið kosta vildi, tað var fyrri mær, sum stríddust tit við tykkum sjálver eisini, sum vildu út við hesum ónda hatri doyva nakað í sál tykkara, sum royndi at siga tykkum, at tit vóru á heilt skeivari leið. Ongin so órættvis rættargongd hevur nakrantíð verið og verður aldrin, tí tit dæmdu Guðs son».

«Torir tú, Miriam, torir tú at siga, at vit hava krossfest Guðs son?»

«Ja, Kajfas, tað tori eg».

«Barn mitt, tað er nokk myrkríð og jarðskjálvtin, ið gjørdu teg bangna, og so allar hesar søgurnar, sleigisögurnar, sum siga, at Hann skal risa upp á triðja degi».

«Nei, faðir, onki av hesum. Fyri nøkrum og tríati árum síðan, eg var stór smágenta, tá tendraðist ein bjørt stjarna, klár og rein stóð hon á himmalhálvunum, ongin hevði sæð slíka stjarna áður, og náttin var so merkilig, alt var so stilt, tað var sum sjálv náttúran helt andanum, ein friður lá oman yvir öllum, ein friður, sum ekki var av hesum heimi. Tú minnst tað væl, pápi, onkur segði, at nú var Tann borin í heim, ið skuldi loysa Ísraels fólk úr trældómi rómverja, men tá svaraði ein gamal maður, at soleiðis fór tann Messias ekki at vera, og rætt hevði hann».

«Ja, faðir, eg veit, at Jesus úr Nazareth er Guðs livandi sonur. Eg havi altíð vítað tað í harta mínum, men ongantið torað at verið við tað, tó í nátt ella beinari, í morgun, fekk eg fulla vissu fyrri tí. Hin tornakrýndi Jesus kom beint framvið, har eg stóð, og Hann hugdi at mær. Tað var sum eg alt liv mitt bert hevði biðað eftir hesi løtu. Eygu Hansara vóru full av óndaligum kærlleika og eisini av sorg. Meðan vit hugdu hvørt at øðrum, kom ein angst yvir meg, ein angst so ræðulig, at eg kann ekki greiða frá henni, eg fell á knæ, og í hjarta mínum rópti eg um fyrigeving, bønandi og bað um fyrigeving fyrri tað, ið eg var sek í, og samstundis kom ivin, kundi fyrigeving finnast fyrri meg, eg hevði hoyrt kallið og var ekki farin, hevði verið við alla náttina og onki sagt. Kona Pilatusar var nógvar, nógvar ferðir betri enn eg, hon hevði roynt at forðað manni sínum at døma Jesus, hon, ein heiðin kvinna úr Rómverjaríkinum, meðan eg, ein dóttir av Guðs útvalda fólki, eg gjerdi onki, púrt onki, vágaði ekki ein gang at tosa við mann min um Jesus. Aah, eg var tað ósálgaasta menniskjað her á fold í mínum eygum, hvat so ekki meira í Guðs eygum. Aldri hevði eg verið í slíkari neyð. Men vita tit, hvat tá hendi. Jesus legði höndina á høvur mitt og segði: Min frið gevi eg tær. Og mitt deyðmødda hjarta bleiv stilt, ein friður kom yvir meg, ein friður, sum ongin kann taka frá mær, tí hann er givin meg av Guði».

«Miriam, Miriam, aah, Faðir Abrahams, Ísaks og Jakups, hvat havi eg gjørt, at hetta skuldi henda míni elskaðu dóttur».

«Kæri verfaðir, tað er seint nú, eg haldi, tygum skuldu farið til songur her hjá okkum, kamarið stendur altíð til tygara. Vit kunnu tosa meira um alt hetta í morgin».

«Takk Kajfas, eg haldi, eg fari at leggja meg, eg eri so troysttur, í nátt merki eg elli fyrri fyrstu ferð. Hvat viðvíkur at tosa meira um hetta, so er tað nyttuleyst. Tú skalt ekki fylgja mær, Kajfas, góða nátt, kæri versonur, góða nátt, barn mitt».

«Góða nátt, kæri verfaðir».

«Góða nátt, kæri faðir».

Miriam og Kajfas sita leingi og hyggja hvør at øðrum.

«Lat okkum halda fram Miriam, hvar fórst tú so aftan á hesa hendingina við Jesusi?»

«Í einsemi fór eg, eg kundi ekki fara út á Golgata og heldur ekki kundi eg fara heim. Lang, langt uttan fyrri Jerusalem havi eg gingið, næstan alla tíðina í bøn, mest fyrri tær og faðiri. Elskaði Kajfas, tað ger mær so ilt, at vit standa hvør síni megin, men eina ferð kemur tú yvir um».

«Nei, Miriam, aldri, ongantið á ævi míni. Í øll hesi mongu ár, vit hava livað saman, hava vit verið so lukkuglig, elskað hvørt annað so innligg, og nú skuldi tað enda soleiðis okkara millum».

«Kajfas, hvat meinast tú, enda?»

«Miriam, tú kanst ekki liva saman við einum manni, ið hevur fingið tin Messias krossfestan».

«Aah, Kajfas, hvør eri eg, at eg kann døma teg. Eg havi fingið frið við Guð, eg óverðiga og seka, og tað vilt tú eisini fáa, tí fyrri Guði er alt møgulegt».

«Nei, Miriam, nei. Altíð havi eg hatað Jesus, ja, hygg bara forfærd at mær, men ongantið havi eg hatað Hann sum nú, eg eri glaður yvir, at eg fekk Hann dæmdan».

«Kajfas, Kajfas, tú veistst ekki, hvat tú sigur».

«Jú, Miriam, tað veit eg fullvæl. Alt kundi eg fyrigivið Jesusi, men aldri, at Hann kom millum teg og meg. Hann hevur tikið teg frá mær tað dýrabæsta, eg átti her á fold».

«Kajfas, síssa teg, tó mást taka hasi ræðuliga orðini aftur, tú fert heilt skeivur, ongantið havi eg elskað teg